

Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, Ο άγιος Δημήτριος τον κρατά κοντά του, για την Θεσσαλονίκη!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, Αρχιεπίσκοπος
Θεσσαλονίκης.

(Διασκευή, επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Γλωσσία ονομάζεται ιερή Σκήτη στον Άθωνα στην οποία κατά τα χρόνια που ασκήτεψε εκεί ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς και η συνοδεία του, κατοικούσαν πολλοί αναχωρητές. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν σαν έξαρχος

και κορυφαίος, ένας άλλος Γρηγόριος -από την Κωνσταντινούπολη κι αυτός καταγόμενος. Αυτός ήταν μέγας και περιβόητος κατ' εκείνους τους καιρούς στην ησυχία, στη νήψη και τη θεωρία .

Από αυτόν, λοιπόν, διδάχθηκε ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς τα υψηλότερα μυστήρια της νοεράς ενεργείας, και της ακροτάτης θεωρίας του Θεού. Ησυχάζοντας εκεί κατά μόνας, αξιώθηκε να λάβει από τον Θεό, πολλά μυστικά χαρίσματα, τα οποία είναι αδύνατον να τα παρουσιάσει κάποιος με λόγια.

Τόση δε κατάνυξη είχε πάντοτε, ώστε έτρεχαν ακαταπαύστως από τα μάτιά του τα δάκρυα, που τον πότιζαν και του συγκροτούσαν μαζί την ψυχή και το σώμα. Το χάρισμα των δακρύων το είχε σε όλο το διάστημα της επίγειας ζωής του.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς και η συνοδεία του δεν μπόρεσε, όμως, να απολαύσει για πάντα την καλή εκείνη ησυχία της Γλωσσίας, λόγω των καταδρομών τις οποίες έκαναν οι Αγαρηνοί στους Μοναχούς οι οποίοι ησύχαζαν έξω από τα Μοναστήρια και δεν είχαν καμία προφύλαξη.

Για να αποφύγει τον κίνδυνο, ο άγιος Γρηγόριος και η συνοδεία του, που αποτελείτο από δώδεκα πρόσωπα, αναγκάστηκαν και πήγαν στην Θεσσαλονίκη. Εκεί συζητώντας μεταξύ τους, συμφώνησαν να πάνε στα Ιεροσόλυμα, για να προσκυνήσουν τους Αγίους Τόπους, και για να ησυχάσουν μέχρι το τέλος της ζωής τους.

Εντούτοις, θέλοντας ο θείος Γρηγόριος, να μάθει αν η ενέργεια τους αυτή ήταν αρεστή στον Θεό, αφού έκανε ιδιαίτερη προσευχή για το θέμα αυτό, νύσταξε λίγο, και αμέσως είδε την εξής οπτασία:

Μου φάνηκε, είπε ο άγιος Γρηγόριος, σαν να βρέθηκα στα Βασιλικά προαύλια, μαζί με τους συνασκητές μου, και κει καθόταν μεγαλοπρεπώς στον θρόνο του ο βασιλιάς και τριγύρω του έστεκαν οι βασιλικοί ακόλουθοι, και όλοι οι άρχοντες κάθε λογής αξιώματος. Κάποια στιγμή, αποσπάστηκε ένας άρχοντας ανάμεσα από εκείνους και μας πλησίασε. Φαινόταν σαν να ήταν ο μέγας Δούκας· και αγκαλιάζοντας εμένα και κρατώντας με πάνω του, γύρισε στους συναδελφούς μου και είπε:

«Εγώ κρατώ αυτόν εδώ μαζί μου, επειδή το πρόσταξε ο 'βασιλιάς' και εσείς μπορείτε να πάτε όπου αγαπάτε. Δεν σας εμποδίζει κανένας».

Αυτό πληροφορήθηκε με θείο φωτισμό ο μέγας Γρηγόριος, και κοινολογώντας το και στους άλλους αδελφούς, σκέφτηκαν όλοι, πως ο μέγας Δούκας ο οποίος αγκάλιασε και κράτησε τον θείο Γρηγόριο ήταν ο μέγας Δημήτριος ο πολιούχος της Θεσσαλονίκης.

Γι' αυτό απεφάσισαν να μην φύγουν μακριά από τα περίχωρα της Θεσσαλονίκης, της πατρίδας του Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου!

Διασκευή από το βιβλίο «Νέον εκλόγιον», του αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη των εκδόσεων Αστήρ.

PERMANENTLY_REMOVED